

Sygn. akt III KKN 457/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 7 marca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Lidia Misiurkiewicz

Sędziowie SSN: Tomasz Grzegorzczak

Bogdan Rychlicki – spr.

Protokolant: Joanna Kosmal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Stefana Szustakiewicza

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2001 r.

sprawy **W. T.**,

oskarżonego z art. 186 § 1 kk z 1969 r.,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę,

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w L.

z dnia 15 stycznia 1998 r., sygn. V Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 16 września 1997 r., sygn. II K [...]

oddala kasację, zaś kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w tym opłatą nieuiszczoną od kasacji w wysokości 300 zł obciąża W. T.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 16 września 1997 r. sygn. akt II K [...] W. T. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 186 § 1 kk, a polegającego na tym, że od lipca 1993 r. do października 1996 r. w P. woj. [...] uporczywie uchylał się od ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki L. przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i na podstawie art. 186 § 1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności ustalając jednocześnie, iż imię córki brzmi O., a nie L.. Zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłat, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. Do wyroku tego zostało sporządzone uzasadnienie. Wyrok ten został zaskarżony apelacjami oskarżonego oraz jego obrońcy.

Oskarżony w swojej apelacji nie precyzując zarzutu podnosił, iż z uwagi na trudną sytuację majątkową nie był w stanie płacić miesięcznych rat alimentów ponieważ nie miał obiektywnych możliwości wykonywania obowiązku łożenia na utrzymanie swojej córki. W związku z tym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Z kolei obrońca oskarżonego w apelacji zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprzyjęciu, że oskarżony „w miarę możliwości finansowych wpłacał na rzecz ZUS – Oddział w L. kwotę od 10 do 50 zł na sumę 200 zł”;
- rażącą niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze izolacyjnym.

Skarżący na tych podstawach domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności jako znacznie łagodniejszej.

Do apelacji dołączono kserokopię wpłat kwot, o których mowa wyżej (k. 204). Podczas rozprawy odwoławczej przed Sądem Wojewódzkim w L. w dniu 15 stycznia 1998 r. obrońca oskarżonego popierając obie apelacje zmodyfikował ich kierunek i zarzucił zaskarżonemu wyrokowi oczywistą niesprawiedliwość w rozumieniu art. 389 przez naruszenie art. 3 § 1 i 3, 4 § 1, 85, 357 oraz 372 kpk i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Wojewódzki w L. wyrokiem z dnia 15 stycznia 1998 r. sygn. akt V Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjął datę początkową czynu oskarżonego od sierpnia 1993 r.,
- na podstawie art. 73 § 1 i 2, 74 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby lat 4;
- na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i 3 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez wpłacenie kwoty 2790 zł na rzecz ZUS - Oddział w L. Wydział Alimentów w terminie do dnia 30 czerwca 1999 r., oraz do systematycznego wykonywania obowiązku alimentacyjnego; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie to zostało zaskarżone kasacją obrońcy skazanego. Do kasacji dołączono wniosek o zwolnienie skazanego od opłaty od kasacji. Wniosek ten uwzględniono postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1998 r. sygn. akt III KZ 51/98 zmieniającym zaskarżone postanowienie

Sądu Wojewódzkiego w L. z dnia 4 marca 1998 r. sygn. akt V WKK [...] odmawiające zwolnienia oskarżonego od opłaty od kasacji.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania karnego (382, 389, 406 § 2 w zw. z art. 3 § 1 i 3, 4 § 1, 357) mające wpływ na treść wyroku przez:

- błędne potraktowanie granic apelacji skazanego i rozpoznanie jej jako zwróconej wyłącznie co do kary, gdy w rzeczywistości kwestionowała ona winę skazanego w całości w zakresie przypisania mu występku z art. 186 § 1 kk;
- niepełne jego uzasadnienie w sposób wybiórczy oceniające zarzuty apelacyjne oraz bezzasadną odmowę zastosowania wynikającej z art. 389 kpk dyrektywy korekty zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy wyrok sądu pierwszej instancji był „oczywiście niesprawiedliwy”.
- nie uwzględnienie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego pominiętego przez sąd pierwszej instancji, a co za tym idzie brak odniesienia się sądu odwoławczego do owych błędów mających wpływ na treść wyroku sądu pierwszej instancji w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej czynu skazanego. Autor kasacji na tych podstawach wniósł o:
- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od przypisanego mu przestępstwa z art. 186 § 1 kk,
ewentualnie
- o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie Sądowi Rejonowemu w P. niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania.

Z kolei Prokurator Prokuratury Wojewódzkiej w L. w swojej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako niezasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył co następuje:

Kasacja obrońcy nie jest zasadna z następujących względów. Jeżeli chodzi o pierwszy oraz drugi zarzut mający charakter stricte kasacyjny to stwierdzić należało, iż „sąd odwoławczy zauważając, iż wina oskarżonego w obu apelacjach nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości”, nie zawęził przez to rozpoznania apelacji oskarżonego tylko co do kary (art. 397 § 2 kpk z 1969 r.) Rozważania sądu odwoławczego (k. 209) poczynione z uwagi na modyfikację przez obrońcę obu apelacji w kontekście zaistnienia uwarunkowań, o których mowa w art. 389 kpk z 1969 r. jasno wskazują, iż kwestia winy skazanego była przedmiotem oceny sądu odwoławczego. Ocena ta została dokonana z uwzględnieniem reguł, o których mowa w art. art. 3 § 1 i 3, 4 § 1, a tym samym nie jest oceną dowolną, i nie może być przeto skutecznie kwestionowana. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wbrew odmiennym twierdzeniom autora kasacji w pełni czyni zadość wymogom art. 406 § 2 kpk z 1969 r. Sąd odwoławczy aprobuje ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie stanu faktycznego oraz kwalifikacji prawnej czynu skazanego nie uczynił tego w sposób wybiórczy (jak podnosi to skarżący), ale w sposób odpowiadający istocie wyroku sądu odwoławczego. Zważywszy na określone granice środków odwoławczych dalsze czynienie rozważań, ponad to co zawarte zostało w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, było zbędne.

W tej sytuacji oba zarzuty kasacji należało uznać za chybione. Jeżeli chodzi o trzeci zarzut podniesiony w kasacji, to w istocie rzeczy skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji, a aprobowane z niewielką korektą przez sąd odwoławczy. Zważywszy na istotę procesu kasacyjnego jest to niedopuszczalne. Poza taksatywnym wymienieniem rzekomych błędów w ustaleniach faktycznych skarżący w najmniejszym stopniu

nie wykazał obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na taki, a nie inny sposób dokonywania tych ustaleń. Wbrew temu, co podniósł skarżący podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej (k.142) w tym również zakwestionowane przez skarżącego pominięcie wyjaśnień skazanego złożonych na k. 53-54. Jak wynika z protokołu rozprawy (k. 141) wyjaśnienia te odczytano skazanemu.. Podobnie rzecz się ma z zeznaniami świadków A. i I. C., które odczytano z k. 24-25, 72, z k. 26, 71 w odniesieniu do faktów i okoliczności, których świadkowie nie pamiętali (art. 337 § 1 kpk z 1969 r.).

Reasumując powyższe rozważania, kasację obrońcy na podstawie art. 537 § 1 kpk należało oddalić.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w tym obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 w zw. z art. 518 kpk, § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1995 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych (Dz. U. Nr 153, poz. 785) w zw. z art. 626 § 1 kpk.

Przewodniczący: SSN (Lidia Misiurkiewicz)

Sędziowie: SSN (Tomasz Grzegorzczuk)

SSN (Bogdan Rychlicki)